

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: C. S., nar. X,
zastoupený: JUDr. Petrem Novotným, advokátem, Archangelská
1568/1, 100 00 Praha

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě ze dne 12. 6. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2023, č. j. CPR-10239-6/ČJ-2023-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 21. 2. 2023, č. j. KRPP 26616-12/ČJ-2023-030022 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**), bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v trvání 2 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 1. 6. 2023, č. j. CPR-10239-6/ČJ-2023-930310-V236, bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu. Uvedené žalobce dále tvrdil, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Žalobce v tomto směru rozporoval skutečnost, že poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 29. 10. 2022. Žalobce vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Moldávie č. AB2101111, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Žalobce upozornil na fakt, že nebylo řádným způsobem prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Žalobce zdůraznil, že není pravdou, že by na území schengenského prostoru pobýval nepřetržitě od 29. 10. 2022 do doby pobytové kontroly, tedy do dne 21. 2. 2023 a uvedený závěr žalovaného se nezakládá na pravdě stejně jako to, že by pobýval ode dne 27. 1. 2023 do dne 21. 2. 2023 na území ČR bez oprávnění. Žalobce zdůraznil, že se v době pobytové kontroly, tedy dne 21. 2. 2023, nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel moldavského biometrického cestovního pasu. Žalobce současně poukázal na skutečnost, že na území ČR zůstal z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl vycestovat z území schengenského prostoru. Uložené správní vyhoštění považoval žalobce také za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, když s ohledem na situaci bylo v jeho případě na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce upozornil na to, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 21. 2. 2023, co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do Moldavska, neboť v jeho domovské vlasti v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, a to i s ohledem na poslední politický vývoj, když Moldavsko je navíc v ohrožení v důsledku

přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Žalobce poukázal na situaci v Podněstří, jež je podobná jako na Ukrajině, kdy se dá navíc očekávat ještě další zhoršení bezpečnostní situace; v proruském Podněstří došlo během přímé vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu na střelbu z granátometů, série explozí otřásla ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě moldavského separatistického regionu Podněstří. Žalobce poukázal i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří. S ohledem na dramatickou situaci v Moldavsku se žalobce v případě svého návratu do své domovské vlasti obává o svůj vlastní život. Závěrem žalobce namítl porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu a navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 15. 6. 2023 žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poté žalovaný dodal, že neshledal ve svém postupu pochybení a má i nadále za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Z uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
6. Žalobce trval na nařízení ústního jednání, z něhož se následně oba účastníci řádně omluvili.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: žalobce přicestoval na území členských států EU, konkrétně do Maďarska, dne 29. 10. 2022 (vstupní přechodové razítko v cestovním dokladu) a na území ČR přicestoval dne 30. 10. 2022 na základě biometrického cestovního dokladu vydaného Moldavskem, s nímž celková doba pobytu na území členských států EU nesmí překročit 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu ode dne 27. 1. 2023 do dne 21. 2. 2023 a bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání ode dne 7. 11. 2022 do dne 21. 2. 2023.
9. V první řadě nespatořoval žalobce splnění podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by pobýval na území členských států déle než 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
10. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a*

Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

11. Žalobce přicestoval do schengenského prostoru, konkrétně do Maďarska dne 29. 10. 2022. Tuto skutečnost osvědčuje razítko v cestovním dokladu žalobce č. AB 2101111 na str. 5. Jelikož žalobce disponoval biometrickým cestovním dokladem vydaným Moldavskem v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), mohl na území členských států EU, resp. v schengenském prostoru, pobývat volně 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů.
12. Pravidla upravující přeshraniční pohyb osob v rámci členských států EU upravuje Nařízení evropského parlamentu a rady (EU) 2016/399, ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (dále jako Schengenský hraniční kodex).
13. Konkrétně stanovuje čl. 11 odst. 1 písm. c) Schengenského hraničního kodexu následující: *„Cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí se při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka. Vstupním nebo výstupním razítkem se opatřují zejména: doklady umožňující překročit hranici státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se nevztahuje vízová povinnost.“* Z uvedeného poté jasně plyne, že žalobce by při výstupu z území členských států EU obdržel do cestovního dokladu výstupové razítko osvědčující den, kdy se tak stalo. Jelikož však cestovní doklad žalobce žádné výstupové razítko neobsahuje, neobstojí ani žalobcem bez konkrétního základu vznesená námitka, že nebylo prokázáno, že by se zdržoval na území členských států EU nepřetržitě po dobu delší než 90 dnů od jeho vstupu na území členských států EU (konkrétně Maďarska). Jelikož tedy žalobce vstoupil dle vstupního razítka na území členských států EU dne 29. 10. 2022, byl povinen vycestovat nejpozději dne 26. 1. 2023. Ode dne 27. 1. 2023 pobýval žalobce na území ČR nelegálně. Soud uvádí, že poslední den určený k vycestování žalobce byl stanoven s ohledem na fakt, že žalobce neprokázal, že by v období od 29. 10. 2022 do 26. 1. 2023 vycestoval z území členských států EU, čímž by povolenou dobu pobytu (90 dnů) mohl rozložit do delšího časového úseku předpokládaných 180 dnů, a tím by se změnil poslední den, na který připadal 90. den pobytu žalobce. Schengenský hraniční kodex pamatuje i na situace, kdy cestovní doklad není opatřen výstupním razítkem, avšak v takovém případě je břemeno důkazní na žalobci, aby prokázal, že opustil území členských států (např. jízdenka, letenka aj.). Žalobce však nepředložil nic, co by závěry správních orgánů obou stupňů zpochybňovalo. V protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 21. 2. 2023 žalobce uvedl, že si byl vědom svých povinností spojených s pobytem na území. Rovněž uvedl svůj záměr nerespektovat tyto povinnosti, neboť chtěl na území setrvat do 1. 3. 2023. Jelikož žalobce ani v nyní projednávané žalobě neuvedl žádný konkrétní důkaz či důvod, který by zpochybnil závěry správních orgánů, nepovažuje soud argumentaci žalobce v tomto směru za způsobitou jakkoliv zpochybnit správními orgány učiněné závěry.
14. Žalovaný dále výše uvedený závěr správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení korigoval, když uvedl, že správní orgán I. stupně mohl neoprávněný pobyt žalobce posuzovat již ode dne 7. 11. 2022, namísto 27. 1. 2023. Podklad pro své závěry spatřoval žalovaný, správně dle názoru soudu, v zákoně o pobytu cizinců a Nařízení vlády č. 215 ze dne 10. července 2017 o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti (dále jako Nařízení), ve spojení s Nařízením Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jako Nařízení 2018/1806). Konkrétně

soud odkazuje na § 4 odst. 1 Nařízení „Státní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti.“ a na § 19 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „Pobyt cizince na území, k němuž se vízum nevyžaduje, zaniká, jestliže cizinec na území pobývá v rozporu s mezinárodní smlouvou nebo nařízením vlády vydaným podle § 181.“ Jelikož žalobce nastoupil k výkonu práce dne 7. 11. 2022, což dokládá pracovní smlouva, docházkový list a což nerozporuje ani samotný žalobce, zanikl pobyt cizince na území právě kde dni 7. 11. 2022, kdy přestal splňovat podmínky pro bezvízový pobyt. Ode dne 7. 11. 2022 byl žalobce oprávněn na území členských států pobývat pouze s příslušným vízovým oprávněním.

15. Na tomto místě soud podotýká, že pro účely soudního přezkumu tvoří rozhodnutí obou stupňů správních orgánů jeden celek. Z téhož důvodu nespátřuje soud ve výše zmíněném odlišném pohledu na věc (pro žalobce mírnějším) vnitřní rozpor, který by způsoboval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně, žalovaným předestřený pohled na věc byl míněn toliko jako upozornění na možný rozdílný náhled na věc. Nicméně i přes své upozornění na možný odlišný přístup správního orgánu I. stupně k věci, vycházel žalovaný i nadále ze závěrů učiněných správním orgánem I. stupně, tj. nelegální pobyt žalobce považoval za zjištěný ode dne 27. 1. 2023. Žalovaný se tudíž rozhodl setrvat na stavu zjištěném správním orgánem I. stupně a veškeré své úvahy a závěry prezentoval v napadeném rozhodnutí s ohledem na závěry správního orgánu I. stupně (pro žalobce příznivější). Důvod, proč nespátřuje soud takový postup za nezákonný, je fakt, že v obou případech bylo žalobci prokázáno naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, pouze s lehce odlišným dnem počátku doby nelegálního pobytu. I přes to zůstává prokázáno, že žalobce naplnil důvody pro uložení správního vyhoštění podle zmíněného ustanovení zákona. Nejedná se tedy o natolik zásadní a závažné pochybení, které by mělo vliv na konečný výsledek řízení.
16. Nad to soud upozorňuje, že žalobce uvedl v žalobě protichůdná tvrzení. Nejdříve žalobce zpochybňoval zjištění správních orgánů týkající se jeho pobytu. Především, zda v průběhu svého 90 denního povoleného pobytu nevycestoval, avšak druhým dechem dodává, že kvůli válce na Ukrajině nemohl vycestovat ze schengenského prostoru. I s ohledem na tato tvrzení kvitoval soud tvrzení správních orgánů, která vycházela z toho, že žalobce pobýval na území členských států EU nepřetržitě, a to ode dne 29. 10. 2022, kdy přicestoval na území členských států EU. S ohledem na výše uvedené nemá soud pochybnosti o správnosti stanovení data 29. 10. 2022, jakožto dne, kdy žalobce přicestoval na území členských států EU, neboť cestovní doklad žalobce neobsahuje jiné vstupové razítko, než to s datem 29. 10. 2022. Ostatně datum vstupu žalobce nikterak blíže nezpochybnil či nevyvrátil.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
18. Jelikož bylo prokázáno, že žalobce vykonával na území ČR pracovní činnost od 7. 11. 2022

(pracovní smlouva a docházkový list) bez příslušného pobytovým oprávněním, nebylo pochyb o naplnění důvodů pro aplikaci příslušného ustanovení zákona. Ostatně, v žalobě proti naplnění podmínek uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců žalobce nevznášel žádné námitky.

19. Další skupina námitek se týkala tvrzené nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, kdy mělo být namísto správního vyhoštění přistoupeno k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců a měla být žalobci uložena povinnost opustit území ČR.
20. Přiměřeností uloženého správního vyhoštění se zabýval správní orgán I. stupně zevrubně na str. 5-6 svého rozhodnutí a rovněž i žalovaný, který se se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Po zhodnocení učiněných závěrů obou správních orgánů a tvrzení žalobce dospěl soud k závěru, že v případě žalobce skutečně nebyly shledány důvody pro přistoupení k aplikaci institutu povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu cizinců, resp. nebyla shledána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vzaly v potaz délku pobytu žalobce na území ČR, který trval od 29. 10. 2022. Délka trvání v takto krátkém rozsahu nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce na území ČR. Zmíněné dále potvrzuje fakt, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné, kulturní či sociální vazby. Naopak, celá rodina žalobce (rodiče a bratr) pobývá v Moldavsku. Věk i zdravotní stav žalobce rovněž nepředstavují překážku vycestování do země původu, neboť žalobce je zdravý, v produktivním a perspektivním věku pro vyhledání zaměstnání i mimo území členských států EU. K ekonomickým poměrům správně správní orgány uvedly, že s územím ČR nepojí žalobce žádný majetek a jelikož nedisponuje ani povolením k zaměstnání, nepředstavuje uložení správního vyhoštění žalobci jakýkoliv zásah do jeho finanční či ekonomické sféry. Z těchto důvodů nebylo v případě žalobce přistoupeno k uložení povinnosti opustit území ČR dle § 50a zákona o pobytu území ČR zcela v souladu se zákonem.
21. V souhrnu se tedy soud ztotožnil se závěry správních orgánů stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobce, kdy vzaly v potaz veškeré faktory rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti, stejně jako se zabývaly dostatečně všemi relevantními zjištěními pro následné zhodnocení. Rovněž považuje soud odůvodnění v tomto směru ze strany správních orgánů za dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé neponechávající prostor pro pochybnosti o jeho správnosti.
22. K námitce brojící proti závěrům správních orgánů o možnosti vycestování žalobce do země původu konstatuje soud následující. Žalobce je občanem Moldavska, kde před odjezdem do Evropy žil v okrese Ialoveni, obec Varatic, která se nenachází v oblasti Podněstří. Ač soud připouští, že situace v Moldavsku nepatří k těm zcela ideálním, žalobcem zmíněné problémy související s válečným konfliktem na Ukrajině dopadají pouze na oblast Podněstří, kam žalobce není nucen se navrátit. Co se týče ekonomické situace, tu nelze podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Co se týče vnitřní a ekonomické situace, neuvedl žalobce žádné konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly, že přímo jeho osobě hrozí nebezpečí nebo neschopnost nalézt práci. Nad to soud odkazuje na protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 2. 2023, kde žalobce jako důvod odjezdu ze země uvedl práci. Na otázku, zda mu v zemi původu hrozí nebezpečí a zda se chce dobrovolně vrátit, uvedl, že mu nic nehrozí a vrátit se chce. Dále soud odkazuje na Vyhlášku č. 328/2015 Sb., která upravuje seznamy zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu, bezpečné třetí země a evropské bezpečné

třetí země. V souladu s uvedenou vyhláškou považuje ČR Moldavsko, s výjimkou Podněstří, za bezpečnou zemi původu. Soud shrnuje, že žalobcem nebyly v rámci správního řízení uvedeny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Výše uvedené rovněž vylučuje tvrzení žalovaného o nemožnosti vycestovat ze schengenského prostoru z důvodu války na Ukrajině, neboť žalobce mohl vycestovat přinejmenším alespoň zpět do Moldavska.

23. K námitce žalobce stran příliš rychlého rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci konstatuje zdejší soud následující. Zákon o pobytu cizinců či správní řád neobsahují žádnou úpravu minimální délky řízení před vydáním rozhodnutí ve věci. Současně je ze správního spisu patrné, že správní orgán I. stupně dodržel všechny procesní povinnosti mu uložené zákonem. Rovněž správní spis obsahuje dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které nepřipouští pochybnosti o zjištěném stavu věci. Ostatně ani sám žalobce nepředložil žádné jiné důkazy ať v průběhu odvolacího řízení či nyní v řízení o žalobě. Lze tedy tvrdit, že stav věci byl zjištěn dostatečně. Pakliže žalobce vyjádřil pouze subjektivní názor týkající se nesouhlasu s takto rychlým vyřízením věci, bez jakýchkoliv dalších konkrétních důkazů či tvrzení, které by prokazovaly pochybení správního orgánu I. stupně v této části, nepovažuje soud takto obecně vznesenou námitku za způsobilou zpochybnit postup a závěry správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného.
24. Současně soud konstatuje, že neshledal žádnou z vytýkaných částí napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnou, když veškerá argumentace žalovaného jasně, srozumitelně a logicky podává přehled a záznam o tom, jaké myšlenkové procesy vedly žalovaného k učiněným závěrům, jaké skutečnosti považoval za důležité, jak hodnotil důkazy. Rovněž považuje soud zjištěný stav věci za dostatečný. Postup správních orgánů považuje soud i.) v souladu se zákony a ostatními právními předpisy; ii.) šetřící zájmy oprávněné osoby a iii.) respektující veřejný zájem.
25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň dne 7. 8. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.